

Duša in duh v človeku

Duša je sprejemni organ za neštete ideje prvotnega temelja, iz katerega so izšle kot dih. Je nosilka oblik, odnosov in načinov ravnanja. Vse to je položeno vanjo v najmanjših ovojnicah. Prava mera vsega tega, zajeta v eno bitje, je popolna človeška duša. Ker pa je sestavljena iz zelo mnogih raznovrstnih inteligenčnih delcev, se lahko kot zloženska spet razdeli v svoje dele.

Ves univerzum je napolnjen z idejami Božanstva, pa tudi v eni monadi najdemo vse, seveda v najmanjšem merilu.

Duh sam je sicer brezobličen, toda on je tisti, ki ustvarja oblike. Šele ko so oblike ustvarjene, lahko začne v njih delovati, to pomeni: vsaka sila, če hoče kot takšna delovati, si mora postaviti nasprotno silo. Šele zaradi tega oporišča lahko sila izrazi svoje delovanje in ga predstavi.

Duh je potemtakem enak svetlobi, ki sicer sama v sebi večno ostane svetloba, toda kot svetloba se ne more opazno pojaviti tako dolgo, dokler ni predmetov, ki bi jih osvetljevala. Svetloba seva, kot vidite že pri soncu, nenehno enakomerno. Toda brez predmeta ne more nobeno oko opaziti njenega obstoja. Brezmesečna noč ima prav toliko svetlobe, ki izhaja iz sonca, kot mesečna. Toda v prvem primeru nima svetloba v etru nobenega predmeta, zato nihče ne opazi, da je navzoča. Če pa je ponoči Luna kot telo tam, bo sončna svetloba takoj zaznavna, zadeva namreč Luno in jo osvetljuje.

Duhovni učinek svetlobe lahko spoznate že v naravi. Vse oblike biti in nastajanja so v Zemlji in v zraku, v navidezni materiji negibno skupaj. Ko pa pride svetloba, dobijo navidez mrtve skupaj ležeče oblike življenje in se sprimejo v nove: Primerjajte med seboj samo zimo in poletje in ne more vam uiti duhovno delovanje svetlobe. Zdaj tudi veste, kaj je pravzaprav duh: je svetloba, ki se iz svoje toplote rojeva od večnosti do večnosti in je toplota, enaka ljubezni, in modrost enaka svetlobi. Če ima kakšen človek še tako popolno dušo, vendar pa malo ali sploh nič svetlobe, bosta njegova duša in telo le malo dejavna ali pa sploh ne. Ko pa pride v dušo svetloba, postane dejavna po meri svetlobe v njej. Duša npr. kakšnega slaboumnega je v sebi prav tako popolna kot učenjakova. Toda telo te duše je preveč okorno in pušča le malo ali sploh nič svetlobe v dušo. Svetlobna iskra, ki je položena v dušo, ne more vzplamteti, ker jo preveč pritiska trdna mesna masa. Duša kakega filozofa pa prepušča več svetlobe, mesna materija je zaradi veliko učenja postala rahlejša in ne stiska duhovnega ognja na eno točko. Zaradi tega bomo v prvem primeru našli zelo malo ali pa nobene dejavnosti. V drugem pa osebek zaradi same dejavnosti skoraj ne bo imel nobenega miru.

Seveda ne govorimo o modrosti, ko postane v duši vse svetlo! Govorimo samo o manj ali več svetlobe. Iz tega lahko uvidite, da je brez duha ali svetlobe vse mrtvo, v

svetlobi pa se lahko vse živo izoblikuje in izpopolni za delovanje.

Svetloba sama nima oblike, toda oblike ustvarja in potem sama oblikujoče deluje v njih. Oblike se lahko razdelijo ali povežejo in se oblikujejo v mnogovrstne nove oblike. Svetloba pa ne more biti razdeljena, temveč prešinja vse, kar je sposobno sprejeti svetlobo. Kar pa svetlobe ni zmožno sprejeti, ostaja v sebi temno in mrtvo.

Samo po sebi je umevno, da govorimo o večni, enakomerni svetlobi, ki je edina pogoj za življenje, ne pa o svetlobi bliska, torej o svetlobi jeze, ki daje samo na trenutke dvomljivo osvetlitev. Takšna svetloba je enaka peklenki svetlobi. Tudi ta vzplamti, toda temu sledi vsakič še veliko večja tema.

Ker zdaj dovolj jasno poznamo razliko med duhom in dušo, moremo tudi zlahka dojeti, da Zemlja v svoji trdnosti spada k ujeti Satanovi duši, njegov duh, zvezan z neraztrgljivimi vezmi, pa je v njej ujet.

[Jakob Lorber](#)
[Zemlja in luna](#)